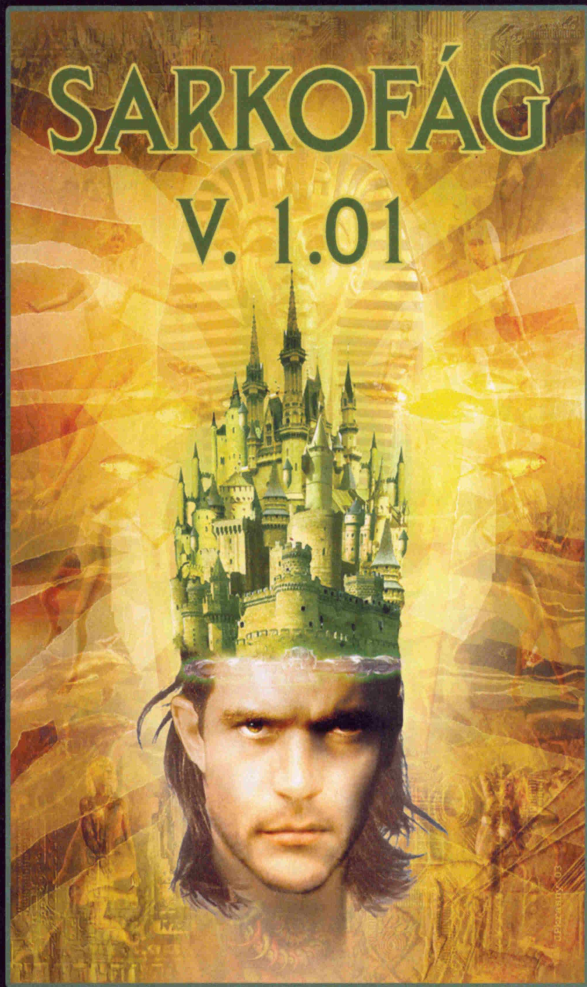

ROBERT BLANDA

SARKOFÁG

V. 1.01

TRIFID

Robert Blanda
Sarkofág v. 1.01

Robert Blanda

Sarkofág v. 1.01

TRITON

*Příběh člověka, který si nedokázal najít
správné místo ve světě.
Proto si musel najít jiný svět.*

Mým dětem, Nerys a Merlinovi

I. díl

**Zajatec
Archeonu**

Prolog

„Co pro mě máš?“

„Adepta.“

„Přiveďte ho sem.“

„Je to všechno?“

„Ano. Moment. Jak se jmenuje?“

„LaFayette.“

„Dobrá. To je všechno.“

* * *

KÁHIRA (EAN)- Pracovníci archeologického oddělení historického ústavu káhirské university tento týden zpřístupnili nově objevenou hrobku vysokého úředníka faraónova dvora Lajúfa, ležící 350 kilometrů západně od Káhiry. Hrobku objevili archeologové před rokem v poušti při stavbě jednoho z dopravních přivaděčů. Zajímá vás víc?

Hlavní komora Lajúfova hrobu se nachází v hloubce bezmála 35 metrů. Původně byla hrobka zčásti vytesána ve skále a zčásti postavena z velkých kamenných bloků na úrovni terénu. Staletí dějin ji však zanesla mnohametrovým nánosem písku a země. Největší pozornost archeologů ihned upoutal rozměrný, krásně zdobený kamenný sarkofág, kde odborníci našli mumii majitele hrobu – Lajúfa. Chcete vědět víc?

Ihned po zajištění a zakonzervování hrobky byly zahájeny práce na jejím veřejném zpřístupnění. Dnes už je Lajúfova hrobka přístupná každému. Chcete vstoupit dovnitř?

I. Horsten

LaFayetteův hrad Horsten je viditelný zdaleka široka jako jediná pozoruhodná dominanta svého kraje. Ve skutečnosti je ale Horsten zcela jedinečnou a nevídanou stavbou celého známého světa. Kdo jej nenavštívil, či alespoň nezhlédl jeho podmanivou siluetu, si sotva dokáže představit, jakou stavbou Horsten je. Ale i ten, kdo Horsten viděl, kdo pobýval v jeho zdech, stěží uvěří svým smyslům, že něco takového je možné... Že něco takového lze vytvořit, postavit. Že něco takového lze vůbec v lidské smělosti vymyslet...

Ve dne září Horsten pozlacenými korouhvemi a stříbřitým plechem pobitými střechami. V noci svítí bezpočtem rozžářených oken a plápolajících košů vytažených nad propast, jako skutečný drahokam. Do daleka se ozývá z hradu lomoz strojů pohánějících výtahy, hluk každodenní práce i útržky hovoru hradní posádky.

Toho dne byl ruch na hradě obzvlášť velký, protože ráno přijel do jeho zdí sám hradní pán LaFayette. Každický zrak musel spočinout na jeho vysoké urostlé postavě i na pestrobarevném kabátci, který měl přetažený přes mohutnou zlatavou plátovou zbroj. Hradní pán prošel branou vnitřní pevnosti a rozhlédl se po nádvoří. Bylo na něm vidět, jak je šťasten, že se ocitl opět doma. Zastavil se uprostřed nádvoří pár kroků od skalního masívu, vybíhajícího vzhůru k dalším patrům pevnosti.

„Posádka Horstenu je ti k službám, pane,“ zasalutoval jeden z vojáků, když se LaFayette konečně zastavil na prastaré dlažbě nádvoří.

„Děkuji ti, Tigrane. Stalo se po dobu mé nepřítomnosti na hradě nebo v okolí něco významného?“ zeptal se LaFayette purkrabího. Zadíval se vzhůru k hradním palácům a pomalu vykročil ke strmému schodišti.

„Nestalo se nic, pane. Vedeme tu klidný, bezstarostný život. Nepřítel se neobjevuje, počasí je příznivé a tví poddaní v lásce shromažďují zásoby v sýpkách hradu.“ Purkrabí Tigran hovořil pomalu, kráčel po LaFayettově boku vzhůru do hradního paláce. Jejich okované boty duněly po stupních ošlapaných staletími, vytesaných z horstenského kamene.

„Zdržíš se dlouho, pane, v horstenských zdech? Mám připravit hon v lesích, nebo snad chystáš válečné tažení?“ zajímal se Tigran, když stoupali po vnitřním kruhovém schodišti k pánovým komnatám.

„Pobudu jen krátce...“ promluvil opět LaFayette. Ocitli se v nevelké síni osvětlené skupinou kroužených oken vedoucích na úzkou pavláčku nad propastí. Bylo poledne a slunce stálo vysoko na obloze. LaFayettův kraj se topil v jeho teplém, nekonečném světle.

Hradní pán přistoupil oknu a sledoval bezbřehou krásu, která se prostírala pod ním. Stovky a stovky mil jeho země – dny jízdy na koňském hřbetě kterýmkoliv směrem... Země, která mu patřila, obydlená tisíci lidí, kteří mu sloužili a kteří ho milovali. Svět ztracený v dálce nekonečna, uchráněný před zlem a destrukcí, hrozící tam někde daleko za horami... tam někde venku. LaFayette vnímal tento šťastný den svého šťastného světa. Jeden z tisíců. Jeden z mnoha, a přesto jedinečný.

LaFayette se posadil do rozměrného křesla z těžkého starého dřeva, které bylo trůnem i hodovní stolicí zároveň.

Na stěně nad ním visel prastarý erb, s již málo zřetelným reliéfem a oprýskanými barvami iluminace.

„Posaď se, Tigrane, a poslouchej,“ ozval se hradní pán, a když se purkrabí posadil na dřevěnou židli s vysokým opěradlem, znovu promluvil.

„Čekám hosty. Bude jich možná víc, než bývá obvykle, a proto chci, aby se Horsten zaskvěl ve své největší kráse.“

„Mohu-li se ptát, koho očekáváš, pane?“ zajímal se Tigran, jako kdyby věděl, že má od svého pána tolik důvěry, aby se ptal i na tak osobní věci. Nebo jako by ta otázka souvisela s jeho starostí, jak pevnost připravit co nejlépe.

„Přijedou páni z blízkého i dalekého okolí. Některé znáš. Ale přijedou snad i nějací noví hosté. Pozval jsem všechny, které mám rád...“ hovořil LaFayette, jako kdyby před Tigranem skrýval něco zvláštního, něco, co by purkrabí stejně nikdy nemohl pochopit.

„Hrad bude připraven, jak si přeješ.“

„Zbytek dne budu trávit ve svých pokojích,“ ozval se ještě jednou LaFayette a teď bylo v tónu jeho hlasu znát výzvu k ukončení rozhovoru. I tohle Tigran věděl. Vstal ze židle a čekal, až pán zmizí dveřmi do vedlejšího pokoje.

Kdyby do nich nahlédl, zjistil by, že LaFayette v pokoji není. Že někam zmizel. Rozplynul se, jako kdyby nikdy neexistoval.

LaFayette se objevil v hodovní síni krátce po západu slunce. Jakmile si ho Tigran všiml, seběhl po stupních dolů až k jeho boku.

„Všechno je připraveno, pane,“ řekl a doprovodil svá slova lehkým formálním gestem.

„Ohlásili se již nějací hosté?“ zeptal se po chvíli LaFayette. Vlastně se zeptal skoro okamžitě, ale ta chvilka ticha se zdála být dlouhá.

„Dva nebo tři právě dorazili k horstenským branám, další se prý již blíží k městu,“ pokračoval Tigran svým pokorným, ale pevným hlasem.

„Vidím, že máš dobré informace, Tigrane. Dohlédni na jejich uvítání a přiveď je rovnou sem,“ pokračoval LaFayette. Než Tigran odešel, ozval se LaFayette ještě jednou. Teď ale měl jeho hlas jiný zvuk a jinou barvu. Toho si však Tigran nemohl všimnout. Zastavil se a otočil zpět k panovníkovi.

„Nějaké zprávy o paní Tee?“ ozval se LaFayette.

„Je mi líto, pane, žádné. Paní Tea pozvání nepotvrdila.“ Tigranův hlas zněl stejně prázdně jako předtím.

„K čertu,“ zaklel v duchu LaFayette. „Běž už,“ zavelel raději. Zasáhl ho hrot strachu, nabroušený naléhavým pocitem samoty. Samoty. Zde v horstenské hodovní síni – mezi tolika dvořany a rytíři. Uzavřel se do sebe a čekal, až se jeho hosté objeví. Jeho hosté – skuteční lidé – blízcí a přece tolik vzdálení. Měl strach jen z toho, že nepříjde Tea. A ona skutečně nepřišla.

* * *

Nebylo vidět oblohu. Jen rudou rozpálenou plochu, připomínající spíš rozžhavený plát než oblohu světa, na němž mají žít lidé. A přece to byla obloha! Žhnula explozemi a nekonečnými požáry. Byla jako abstraktní zrcadlo ohnivě lázně, která se rozprostírala pod ní. Do všech stran. Od hor v dálce až sem. Od jednoho obzoru k druhému. Po celé zemi. Do nekonečna a navždy.

Ticho zde neexistuje. Nemůže existovat. Usmrtily ho nestvůrné válečné stroje, které se po stovkách linou z rozervaných šrámů země, jako hmyz ze svých děr. Nepodobají se strojům, přestože jimi jsou. Vypadají spíš jako pohádkoví obři, odění do těžkých nelidských

zbrojí a ověšení obrovskými, děsivými zbraněmi. Kráčejí krajinou neuvyklou jejich rozměrům.

Dunění střelby neustává. Jen sílí a polevuje. Tu řve a burácí v divokých záchvatech, tu se ztišuje do výhružného vzdáleného hřmění. Jen ucho uvyklé této hudbě bojujícího světa dokáže rozpoznat mezi explozemi, detonacemi, rachotem motorů a skřípotem kovu – mezi touto bolestnou řečí strojů – také hlas člověka. Hlasy živých lidí. Hovor, povely a výkřiky – lidské výkřiky. Protože lidé tu jsou. Jako všude, kde se válčí. To oni spolu bojují, oni postavili smrtící válečné stroje, oni se ukryli v kovových sarkofázích jejich kokpitů. Byli to lidé, kteří rozervali vlastní zem ohnivým pluhem války a kteří teď pojídají planoucí chléb, který z té země vydobyli. Lidé... Tady, stejně jako kdekoliv jinde. Lidé stvořili válku a zotročili do ní své stroje.

„Zde Rudý pět, útočím,“ ozval se v tichu pilotních přílbic uprostřed všeho toho hluku slabounký hlas jednoho z bojujících lidí. Jeho kovový gargantua se právě prodral skalní rozsedlinou a následován skupinkou podobných gigantů se zastavil na malém prostranství při úpatí vysoké hory. Okolo hořely nebo doutnaly trosky jiných strojů, které dobyly tuto plošinu už dříve, a jejichž piloti zde zahynuli už dříve. Pod troskami se táhl sežehnutý písek. Písek z přetavených kostí všech, kteří na stejném místě zahynuli předtím. Mnohem dříve. Kdysi dávno.

Dlouhé štíhlé hlavně rotačních kanónů se neklidně komíhají podél rozpálených boků strojů, mohutné baterie raketometů, které si nesou na ramenou, jsou jako nůše zježené roštím špičatých střel. A vysoko, mnoho pater nad zemí, pokud by v této pekelné pustině existovaly domy, září žlutavá světla sarkofágů – pancéřových kokpitů, kde se za blikajícími panely přístrojových desek krčí maličcí trpaslíci – lidé.

Vířený rojem výbušných projektilů se mrak dýmu rozplývá a odhaluje zmatnělé kovové tělo nepřátelského stroje. Skrýval se v rokli a nyní stoupá raketovými motory vzhůru. Zaměřuje jednu paži na překvapeného průzkumníka a zničehonic jej zasahuje zářivě běložlutým bleskem plazmového výboje.

Poraněný ocelový obr se rozpaluje do ruda, jak se snaží svými energetickými pohlcovacími štíty vzdorovat, ale nemá dost sil, dost energie. Nepřítel byl příliš blízko a příliš silný. Každý na úpatí hory mohl vidět, jak se jeho pancéř taví, jak se kroučí a vzápětí celý stroj mizí v oslnivé explozi hlavního reaktoru. Během okamžiku se celý mnohatunový obr rozletěl do širokého okolí a jeho rozpálené úlomky se sesypaly v další vrstvě na toto věčné vrakoviště.

Útočník je ale příliš blízko. I jeho zasahuje exploze zničeného stroje naplno a mrští jím prudce na skalní stěnu. Než může nepřátelský pilot zahájit vstávací sekvenci, zbylí spolubojovníci zničeného průzkumníka jej zaměřují a snadno rozmetají salvou raketometů do všech stran.

Potom se celá skupinka železných válečníků vydává dál. Sestupuje na dno strže a podél hořích trosk poražených nepřátel kráčí dál. Ohnivým peklem k dalšímu bojovému střetnutí.

A zatím mrtvý pilot kdesi daleko v jiném světě snímá z hlavy přilbu, aby si odpočal od válečné vřavy. Dopřeje si jenom pár chvil, než se do ní znovu vrátí, aby pomohl svým spolubojovníkům. Protože válka je v jejich světě věčná...

* * *

II. Atlantida

Konečně LaFayette osaměl. Hosté odešli, zmizeli. Nezbylo po nich vůbec nic. I on sám odešel a zmizel. Zmizel i Horsten s celou posádkou a s věrným Tigranem, který jí velel. Všechno se propadlo do tmy. Ve chvílce, která byla pro něho cestou domů, se LaFayette zamyslel, proč Tea vlastně nepřišla. Na ni jedinou čekal.

Najednou ho napadlo, že se po ní podívá. Věděl, že tráví většinu času ve svém divadle – v divadle Tea-Ter. Za chvíli už zjistil, že má Tea představení. Měla práci. Měl si to zjistit dřív a nemusel trnout, proč nepřišla. Mohl a dost možná asi měl zjistit všechno dřív a naplánovat slavnost na Horstenu tak, aby Tea mohla přijít. Udělal prostě chybu. O důvod víc sejít se s ní teď hned a omluvit se jí. A taky jí říct to, co řekl svým přátelům na hradě. To, kvůli čemu všechno svolal. Co mu pořád vrtá hlavou... Z čeho má radost i strach zároveň... Nettrex... Archeon...

LaFayette znal Teu dlouho. Snad celý život. Znal ji tak dobře a tak dlouho, že si ani nedokázal představit, že by ji měl někdy ztratit. Třeba právě teď... Bral ji jako samozřejmou součást svého života. Nikdy ho ani nenapadlo se podobnými myšlenkami zabývat. Až teď. Teď, když se rozhodl odejít. A navíc tam... Na druhou stranu! Sevřelo se mu srdce, ať už ho měl kdekoliv, když si to najednou uvědomil. Ztratit Teu! Ale ne! Proč? Vždyť se nic zvláštního nestane.

Jak tak čekal u vchodu a myslel na Teu, napadlo ho, že ona už možná všechno ví. Najednou si nemohl uvědomit, kdy se s ní viděl naposled. Ne tady v divadle, ani nikde jinde tady,

ale tam... Venku! Nevěděl, kdy to bylo, a proto si ani nemohl vzpomenout, o čem se tehdy bavili. Jestli jí náhodou už tehdy neřekl, na co se chystá... Možná proto nepřišla...

„Kdy bude konec?“ zeptal se hlídače, když se konečně vynořil z bažin svých úvah a obav.

„Za čtyřicet minut. Před deseti minutami začala druhá půlka,“ odtušil mechanicky hlídač. Bylo jasné, že je to nikdo. Stojí tu kvůli podobným opozdilcům, jako byl LaFayette. Neuměl nic jiného, než odpovídat na jednoduché otázky. Úplný primitiv. Standardní rutina. Ta nejnižší úroveň, chápal LaFayette.

„A co hrajete?“ LaFayette zkusil další jednoduchou otázku. Byl to vtíp, protože hlídač neměl s divadlem nic společného. Jenom ho tu instalovali, aby čelil podobným dotazům. LaFayette to věděl a věděl i to, že hlídač jeho vtíp nemůže pochopit. Zasmál se mu tedy alespoň sám. Ale jenom tak tiše, jenom tak v hloubi duše. Aby si dokázal svou převahu.

„Hraje se Cesta na Kolchidu.“

Tohle představení viděl LaFayette aspoň pětkrát. Vídal hlavně konce, protože při nich mnohokrát čekal na Teu. V tu chvíli si vzpomněl, že by mohl proklouznout nepozorovaně dovnitř, neboť znal vlastně přímo od ní pár tajných cest. Rozmýšlel se, jestli je má použít a jestli se Tea nebude zlobit. Nakonec se rozhodl, že to zkusí. Rozloučil se formálně s hlídačem a zmizel mu z očí, jestli vůbec nějaké měl. Bylo to až příliš snadné. Všechno fungovalo, jak mělo. Pronikl hladce vnější úrovní a ocitl se uvnitř. V Tea-Teru.

Byl klidný, protože ho nemohl nikdo vidět. Docela se v takových věcech vyznal, takže věděl, že se může klidně roz-

hlížet kolem, aniž by musel mít strach, že ho někdo zpozoruje nebo že nějak naruší chod představení.

„Ty ses zbláznil! Co tu děláš? Chceš mi zkazit představení? Mám úplně plno! Sotva to celý drží pohromadě.“ Nikde Teu neviděl, ale její hlas zněl docela rozzlobeně.

„Ale Teo, byl jsem tu už mnohokrát a nikdy se nic nestalo.“

„Mám nový systém. Neznám ho a nevím, co vydrží.“

„Buď bez obav, mě ještě snese,“ bránil se LaFayette a najednou měl strach, jestli to opravdu nepřehnal.

„Co chceš? Proč jsi přišel?“

„Poslal jsem ti dopis. Dostala jsi ho?“

„Jo, dostala. Mám představení. Nemohla jsem přijít...“

„Představení je přidáný. Zjistil jsem to. Vůbec jste dneska neměli hrát.“

„No a co!“ Byla to věta, na kterou se nedá nic říct. LaFayette také nic neříkal.

„Zmiz. Musím na scénu. Uvidíme se po představení. Počkej na mně, jestli chceš...“ řekla konečně už trochu přívětivěji a snad i mile.

„Půjdeš už?“ dodala skoro tak, jak ji LaFayette znal. Zamilovaně.

Raději se vytratil úplně. Jestli byla Tea naštvaná, bylo lepší udělat co chce a nezkoušet dál její trpělivost. LaFayette se vrátil ke vchodu, kde stále trčel onen nudný hlídač.

„Dobrá, podívám se na to odsud,“ řekl mu.

„Prosím,“ odpověděl on.

Kdy už to k čertu skončí, zaklel v duchu. Uvědomil si, že ho najednou ovládla nervozita a možná i žárlivost.

Konečně konec...

Scéna se osvětlila a vlastně i změnila. Najednou viděl bělostný amfiteátr na ostrohu nad azurově modrým Egejským mořem. Takhle vypadalo Teino divadlo, když se nehrálo. Vápencové stupně, na kterých seděli diváci, pobožené sloupy i zdi scény – vše se skvělo krásnou čistou bělobou. K tomu nekonečné moře a ještě nekonečnější obloha. Konečně směl dál. Blížil se k orchestřišti, kde se děkovali herci, zatímco diváci vstávali a někteří stále ještě tleskali. Byl krásný svěží den, až se LaFayetteovi zdálo, že mu do tváří vane svěží mořský vzduch. Bylo to ale jenom zdání. Herci se klaněli a odcházeli, poslední odcházela Tea, jako paní ředitelka a hlavní hvězda v jedné osobě. Poslední odcházela ze scény, první se vracela, když ji diváci vyvolali zpět.

„Vítej, LaFayette. Už dlouho jsem tě tu neviděl,“ ozvalo se najednou za jeho zády. Otočil se. Byl to herec, co prve hrál Iasona. Jak se jenom jmenuje, nemohl si LaFayette vzpomenout.

„Přišel jsi za Teou? Bude tu hned.“

„Převléká se nebo co?“ zeptal se konečně LaFayette. Sám nevěděl, jestli to měla být jen konverzační otázka, nebo pokus o vtip. Nikdo se tu přece převlékat nemusel!

Herec se zasmál a vycenil bělostné zuby zasazené do pevných dásní. LaFayette užasl. Sám nešel nikdy do takových podrobností, aby věnoval zvláštní pozornost svým zubům, natož dásním, ale pak si uvědomil, že mluví s hercem. Docela ho to pobavilo, ale usmál se jen slabě. Neměl takové zuby jako on. Alespoň ne tady v divadle. A tam venku už vůbec ne.

LaFayette přemýšlel, jak to udělat, aby si nějak nenápadně vzpomněl, s kým to vlastně mluví. Mohl pochopitelně rychle nahlédnout do programu nebo na plakát, ale toho

by si ten floutek určitě všiml. Přesto se o to pokusil. A on si toho všiml hned.

„Martins,“ řekl, než si LaFayette mohl vůbec odskočit k programu.

„Promiň. Jistě, Martins. Nemůžu si to jméno zapamatovat,“ omlouval se LaFayette.

„Je to moje jméno. Právě jméno,“ dodal důležitě Martins.

„Já přece vím. Možná proto si ho nemohu zapamatovat,“ omlouval se dál LaFayette. „Kde ta holka vězí,“ sykl v naději, že tím se dusná konverzace zvolní. Martins se ale netvářil nijak dotčeně. Smál se dál, jako kdyby měl ty zuby první den. Třeba opravdu měl, napadlo LaFayetta, až ho to samotného pobavilo.

„Tak jsem tady,“ ozvala se konečně docela zblízka Tea. Mluvila tónem, že i libový herec Martins pochopil, že něco neklape. Podíval se na Teu a potom na LaFayetta a tajemně mrknul. Bylo to asi to nejtajemnější tajemné mrknutí, jakého tady byl kdo schopen. Tea ho lehce, formálně políbila na tvář a ještě jednou dodala: „Tak se měj.“

„Dostal jsi to místo?“ zeptala se, když Martins zmizel.

„Ano, ale...“

„Takže odjedeš.“ Nebyla to otázka, jen konstatování. „Kdy?“

„Teo, počkej. Takhle to není. Není to, jak si myslíš. Neznamená to nic. Alespoň pro nás dva...“ chrllil jednu větu za druhou, protože měl strach, že se něco nějak sype.

„Jak to, že ne! Jak to není? Jedeš přece pryč. Tam!“ Její poslední slovo mělo dutý zvuk, jakoby z hluboké studny. LaFayette věděl, že to je jenom jeho pocit. Něco takového se nedalo napodobit. Všechno tu znělo stejně.

„Už se nevidíme,“ dodala po chvíli.

„Ale co blázníš. Teo! Můžeme se vídat každý den. Tady, na Horstenu, kde budeš chtít...“

„Děláš si legraci?“ Její hlas se zněl strašlivě. Zdálo se mu, že ji něčím ostrým, a rozpáleným, bodl přímo do srdce. „Tady...“ opakovala hluše.

„Ale ne. Já vím... Alespoň prozatím. Přijedeš. Přijdeš za pár měsíců za mnou. Až se usadím a trochu se tam rozkukám. Možná se za mnou budeš moct i přestěhovat.“ Bylo to marné, protože v jejím srdci stále pevně vězel trn. Nyní jím LaFayette jen cukal, místo toho, aby se ho opatrně pokoušel vytáhnout. Rozhlédl se kolem sebe. Na obloze nebylo ani mráčku. Vápencové divadlo bylo skoro prázdné. Bílé kameny mihotaly neviditelnou, nezmatelnou září. Jen tu a tam postávaly hloučky diváků a herců.

„Pojď se mnou. Někam tě zvu,“ řekl zničehonic LaFayette, protože si pomyslel, že tím by se mohlo všechno špatné smazat.

„Kam?“ ozvala se Tea z hloubi, jakoby byla na chvíli pryč. Snad někde daleko přemítala o všem, co řekla a co řekl LaFayette jí. Odjede. Daleko. Brzy. Navždy. Tam...

„Znám jedno pěkné místo. Bude se ti líbit,“ lákal ji.

* * *

Zdravím tě, LaFayette,

s radostí potvrzuji, že jsi konkursní řízení skutečně absolvoval úspěšně a tedy získal místo, o které jsi žádal. Negativní dopisy, které jsi od nás dostal, se po prošetření ukázaly jako falešné, a naše bezpečnostní složky se jimi již začaly zabývat. Zřejmě šlo o určitou formu provokace nebo sabotáže. Zpřísnili jsme někte-

ré bezpečnostní protokoly při podobném druhu komunikace, takže se další padělané korespondence od nás již nemusíš obávat.

Tvoje pracovní zařazení u nás zůstává tedy beze změny, tak jak jsi pro ně osvědčil své schopnosti. Všechny nutné dokumenty ti zasíláme v příloze a těšíme se na úspěšnou spolupráci.

Doporučujeme ti obrátit se s příslušnými dokumenty na naše zastupitelství v místě tvého bydliště, které ti ochotně pomůže zařídit všechny nezbytné formality, související s tvým přesídlením do Archeonu.

Tvůj pracovní poměr začíná prvním dnem příštího měsíce. Budeme tě očekávat na sekční poradě v 10:00.

S pozdravem res. Dwight, personální manažer NNN,
Archeon, Nettrex.

* * *

„Cože? Delfíni?“ vykřikla najednou Tea. Byl to spíš výraz údivu a překvapení než zděšení.

Vzápětí ji obklopila nekonečně hluboká modř oceánu, který je pohltil. Byla delfínem. Zjistila to hned. Okamžitě potom, co si uvědomila, že se jich obou zmocnilo moře. Bylo všude kolem nich a oni byli dvěma delfíny ztracenými v moři. Připlula blíž k LaFayetteovi a jasně viděla, jak se na jeho stříbřitém hřbetě mihotají odrazy prosluněné hladiny. Pohlédla vzhůru a spatřila zářivé slunce, kdesi daleko a vysoko nad azurově průzračnou klenbou bezbřehého oceánu. Zdálo se jí, že se delfín LaFayette směje, ale pak jí došlo, že takhle vypadají delfíni vždycky. Veselá zvířata, zasmála se. Potom zjistila, že může mluvit. Navzdory okolnímu živlu zněl její hlas břitce.

„Jsme delfíni,“ zvolala zbytečně.

„Ano, patříme sem. Nemáš ráda delfíny?“

„Netušila jsem, že by to mohlo být takové...“

„Je to dětinské... že. O Horstenu to někdy říkáš,“ popíchl ji.

„Řekla jsem to jen tak. Byla jsem naštvaná a taky smutná...“

„A už nejsi?“

„Nevím. Teď na to nemyslím...“

„Teo! Nic se neděje.“

„Ano, ale to tvoje místo...“

„Přece víš, jak jsem o to stál. Jak jsem na tom... Ty máš práci. Jsi úspěšná a bohatá. Máš práci, která tě baví. Lidi si tě váží. Jsi slavná i jako outlander. Já nejsem nic,“ řekl důrazně, až to zabublalo. Tea mlčela a neodpovídala, protože cítila, že má LaFayette na srdci něco víc, než jí teď pod vodou stačil povědět. Ostatně nebylo to poprvé, co tohle říkal. Byla překvapená, jak snadno jí pohyb v delfíní kůži šel. Plula lehce, jako kdyby to dělala celý život. Jako kdyby celý život byla delfínem.

K něčemu se blížili. Moře bylo mělké a prozářené sluncem. Tam v dálce, vepředu se cosi zdvíhalo ze dna a oni se k tomu blížili... Matné stíny čehosi neznámého vystávaly z ultramarínového okolí...

„Jsem na nic. Nemám peníze, nemám postavení, nikdo mě nezná a stále se jen zabývám něčím, co je podle tebe stejně dětinské.“ Ani teď se neozvala, jen poslouchala. Najednou si uvědomila, že vůbec netušila, jestli mají delfíni nějaké uši.

„Víš přece, že to místo nemohu nechat plavat. Něco takového tě potká jenom jednou za život. Je to skvělá šance. Žádnou podobnou jsem nikdy nedostal. A už nedostanu...“

Byly tam nějaké stavby, trosky nějaké budovy, tyčící se ze dna. LaFayette a Tea už byli docela blízko.

„Konečně se mohu stát rezidentem,“ dodal LaFayette důrazně, že se až zdálo, jako by nepotřeboval přesvědčit Teu, ale sám sebe.

„Staneš se žralokem, jako všichni ostatní,“ ozvala se konečně Tea a v duchu se zasmála, jaký to v těchto podmínkách dávalo dvojsmysl.

„Tomu nevěř, to se jenom tak povídá. Jsou to lidé jako my. Jenom žijí trochu jinak. Až za mnou přijedeš, uvidíš, že jsou úplně stejní.“

„Zapomeneš na mě.“

LaFayette se jejích slov polekal. Najednou ho zamrazilo, nebyl si totiž jistý, že by se to nemohlo stát. Proč by na ni měl zapomínat? Tam někde v Nettrexu? To přece nic neznamená. Je to jako přestěhovat se do jiného města. Nic víc. Jenom stěhování.

„Je to jen stěhování. Za pár týdnů budeme spolu,“ zesílil své myšlenky, aby je slyšela i Tea.

„Není to jenom stěhování. Hodně jsem o tom četla. Je to jako smrt! Konec všeho.“

Najednou se ocitli uprostřed pradávného města. Z písku mořského dna se okolo nich tyčily rozlámané sloupy a pobořené zdi chrámů a paláců. Do dálky, kam až dohlédli. Zvlněné mořské dno, porostlé řídkou vegetací a všude kolem se v modravém pološeru mělčin bělalo polorozpadlé zdivo zatopeného města. Tu a tam trčely ze země torza soch z mramoru i z bronzu. Jejich pokroucené paže ukazovaly vzhůru k mořské hladině, která je pohřbila. Hlavy některých soch oslepily kolonie korálů a sasanek, takže již nemusely hledět na zkázu, jejímiž svědky se staly. Jiné hlavy, odražené od trupů, uvízly v písku, který se stal jejich hro-

bem. Byly tu celé zástupy potopených bohů, politiků a vojevůdců, všichni zdušeni vodní spoustou a umlčení navždy.

Vše kolem se přízračně vlnilo, jak voda proudila mezi zdmi potopeného města. Obývaly ho jenom ryby. Pestré a barevné, toulaly se v houfech i osamoceně, snad hledaly cestu v nepřehledné změti ruin.

„To je Atlantida,“ vykřikla najednou Tea a veškerá hrůza slov, která před chvílí pronesla, byla pryč. LaFayette slyšel v jejích slovech nadšení a okouzlení. Věděl, že ji zavedl na správné místo. Pokud mu mohla něco odpustit, a pokud on od ní mohl něco takového chtít, pak jedině tady. Tady, kde odpočívá prastaré antické město. Vpluli do tmavého vnitřku potopeného chrámu. Všude kolem nich se mihovaly stovky různobarevných rybek a jiných mořských tvorů, takže se vůbec necítili sami. Měli jen pocit nekonečného klidu a soukromí.

„Je to krásné. Asi máš pravdu, když to tolik miluješ. Když pro to chceš žít a sloužit tomu. Stream...“

„Teo, kde teď jsi?“ zeptal se najednou LaFayette a v jeho hlase bylo slyšet podivnou naléhavost.

„Doma...“

„Přijed' za mnou. Odlétám zítra. Rozloučíme se. Jenom na čas.“ Delfín Tea se hbitě přitočil k delfínovi LaFayettovi a kolem dokola ho obeplul. Dost možná teď Tea hledala nějaký čas na rozmyšlenou. Anebo si jen dál prohlížela krásy potopeného atlantského chrámu. LaFayette zůstával na místě, jestli se to dá tak říci. Tetelil se ve vodě, ploutvemi kmital ze strany na stranu. Čekal, až se Tea ozve.

„Dobře, přijedu,“ řekla konečně. Krása potopené Atlantidy najednou zmizela. Prastaré zdivo, sochy, sloupy i kameny

se rozdrobily ve vodě a voda se rozplynula ve tmě. V zářivé tmě zvláštního světa.

* * *

Na začátku tohoto století byl Nettrex jen malou nevýraznou společností, jejíž roční obrat nestál vůbec za řeč. Teprve když dal Nettrex na trh první fungující verzi polymorfního operačního systému, věci se začaly měnit. Z malého programátorského týmu sídlícího kdesi na americkém středozápadě, se během deseti měsíců stal softwarový gigant, který zanedlouho ovládl světový trh. Do dvou let se Nettrex probojoval mezi desítku nejbohatších a nejvlivnějších světových společností a zanedlouho potom se ocitl na samotné špici. Na celé planetě neexistoval jediný počítač, který by nevyužíval nettrexský polymorf. Kdo tehdy mohl tušit, že to všechno je pouhý začátek a že největší úspěch má Nettrex teprve před sebou... Objev a sériová výroba optických počítačů, bez nichž si život dnes už nedokážeme představit! Samozřejmě, hovořit o superserverové globální streamové síti je dnes už zbytečné. Zná ji každý. Protože bez ní by dnešní civilizace neměla šanci se vyvíjet.

Vokodex k dějinám výpočetní techniky,
Univerzita Karlova, Praha

* * *

III. Modrý azur

LaFayette si strhl z hlavy lehký plastový kruh a ztěžka se svalil na pohovku. Prstenec položil vedle sebe a rukama si hluboce promnul oči. Stále cítil, jako by měl kruh na čele,

ale byly to jen podrážděné nervy. Lehce se mu zatočila hlava. Věděl, že to brzy přejde. Musí jen chvíli ležet. V klidu, ve tmě, v tichu. A všechno přejde. Všechno bude jako dřív.

Jen kdyby mu tolik nemžikalo za očima a netřeštilo ve spáncích! Klid! Všechno bude vpořádku! Musí se zklidnit a úplně zmrtvět... Za chvíli bude jako rybička... Ale ta chvíle je k nepřežití! Začal v duchu počítat. Až napočítá do dvou set, měl by být v pořádku.

Když napočítal do sta, mohl konečně otevřít oči. Viděl jen dobře známý strop svého pokoje a skleněné svítidlo uprostřed. Oči pálily a slzely. Bolely a tlačily. Měl pocit, že na nich leží stokilové závaží. Začal počítat nahlas. Slyšel svůj hlas, ale zněl jinak než prve. Nějak prázdně a vyprahle.

Ještě chvíli. Ještě chvíli a bude všechno v pořádku. Musí být! Vždycky bylo... Ještě chvíli! 165, 166, 167... Počítal.

Konečně si uvědomil, že je zpocený. Moc zpocený. Pot mu vyráží na čele a stéká dolů na postel. Už cítí svůj klid a už k němu pomalu dosahuje, když se něco pokazí. Najednou, bez jakéhokoliv varování, se mu udělalo zle. Docela zapomněl počítat, ale to už bylo jedno. Nezvládl to...

Zkusil vstát a šlo to docela snadno. Zamířil do koupelny a ještě ve dveřích se zmohl na první hlasitou větu: „Horkou koupel...“ i zvuk jeho vlastního hlasu ho vystrašil, až se lekl, jestli mu bude domovník rozumět. Ale rozuměl dobře. Okamžitě začal napouštět do vany horkou vodu, tak horkou, jak to měl LaFayette rád.

„Pěnu, sůl, olej?“ ozvalo se odkudsi z prostoru. LaFayette se zarazil jenom na chvíli. „Olej... Ne! Moment, radši sůl. Modrou. Ten – no – Modrý azur, máme ho, ne?“

„Ano, máme Modrý azur...“ zaznělo ze stejného místa jako prve. Odnikud.

LaFayette se začal svlékat a všiml si, že se mu pořád třesou prsty. Brněly tak, že měl pocit, jakoby je měl zastrčené do zásuvky. Věděl, že to způsobují staré a prošlé tagy, které měl pod nehty, ale na nové neměl peníze.

Skoro nemohl třesoucími se prsty rozepnout knoflíky na kalhotách. Když si stahoval tričko přes hlavu, nepatrně se zapotácel.

„Co to se mnou dneska je?“ řekl polohlasně, ale tentokrát nikdo nereagoval. Domovník dobře věděl, že se neobrací na něho.

LaFayette se podíval do velkého zrcadla, které se rychle zamlžilo vodní parou. Bylo to jenom obyčejné kovové zrcadlo, na lepší neměl. Utřel v něm malou plochu, jen takovou, aby se viděl. Zdálo se mu, že vypadá docela normálně. Oči měl sice otláčené, podlité a trochu zarudlé, ale to bylo normální. Na bradě mu začalo růst strniště vousů. Vypadlo směšně.

„Koupel je hotova,“ ozvalo se opět odnikud a přece z toho samého místa.

„Děkuju,“ řekl LaFayette zbytečně, protože domovníkovi nemělo smysl děkovat. Prostě dělal, co se po něm chtělo. Zřejmě mu děkování nevadilo, ale na kvalitu jeho služeb žádný význam určitě nemělo.

Málokdo si v dnešní době dokáže představit, že ještě na začátku tohoto století tvořily internet, či jak dnes říkáme stream, desítky a stovky tisíc drobných elektronických počítačů velmi omezeného výkonu. Bezpočet jejich typů a konfigurací komplikovaly jejich vzájemné spojení. Počítače samy o sobě byly nespolehlivé, obtížně ovladatelné a zranitelné. Většinu informací skladovaly na svých lokálních jednotkách, takže výměna dat stála zbytečně mnoho času a peněz, které bylo třeba platit komunikačním společenstvem. Dnes si ani neumíme představit, že na těchto nespolehlivých strojích mohly záviset finance velkých společností, fungování státních orgánů nebo i životy lidí! Dokonce i celé arzenály smrtících jaderných zbraní řídily a kontrolovaly tyto primitivní elektronické přístroje. Samozřejmě že je s podivem, jak lidstvo mohlo přežít tento temný středověk výpočetní techniky a ve zdraví se dočkat doby fotonových superserverů.

Vokodex k dějinám výpočetní techniky,
Univerzita Karlova, Praha

* * *

LaFayette se ponořil do modré průzračné vody a v tu chvíli ho zamrzelo, že si nedal raději pěnu. Mohl by se sám před sebou ztratit v jejích vzdušných oblacích a nevidět svoje hubené tělo pokřivené vlnící se hladinou vany a sinale promodralé barvou Modrého azuru. Napadlo ho, že vypadá jako mrtvola v nějaké prastaré zatopené kryptě. Brrr, otřásl se při té představě, ale zároveň jí byl nějak fascinován. Lehce zahýbal nohama, jen tak mdle a klátivě, jak se asi mrskají zombie ve svých sarkofázích. Byl to příznak vracející se dobré nálady a jeho pověstné, skoro chorobné představivosti. „Vařená zombie,“ řekl nahlas a ještě hlouběji se ponořil do vody. Horká voda do něho vracela život a energii. Cítil

se jako Frankensteinovo monstrum v elektrolytické oživovací lázni.

„Kolik je hodin?“ Zeptal se hlasitě a velitelsky, takže domovník hned zareagoval. „Dvacet minut po osmé, za deset minut půl deváté,“ odpověděl.

„Tea je doma, takže nepřijede dřív než za dvě hodiny. Spíš později,“ přemítal polohlasně, jak bylo jeho zvykem. Vlastně to vypadalo docela komicky nebo zvláštně, protože LaFayette sám se sebou mluvil nahlas dost často.

Rozhodl se, že čekání na Teu využije k tomu, aby se podíval, jestli má na zítřek všechno sbaleno a připraveno. Pak si vyrazí někam ven.

„Jak dlouho jsem byl pryč?“ zeptal se LaFayette.

„Tři hodiny deset minut,“ odpověď se ozvala skoro vzápětí. Zřejmě to byla častá otázka a snadná odpověď.

„Dlouhá doba,“ pokýval hlavou LaFayette a až teď si uvědomil, že by se ve vodě mohl také trochu umýt.

„Stalo se za tu dobu něco?“ zajímal se LaFayette dál.

„V oblasti, co tě zajímá, nic,“ zněla stručná odpověď. „Chceš tu otázku rozšířit?“ ozval se domovník sám od sebe.

„Já nevím, asi ne. Představoval bych si, že mi řekneš něco, co sám považuješ za důležité nebo zajímavé.“

„To by záleželo na tom, podle jakého kritéria bych měl zaznamenané události hodnotit.“

„Jo, jo. Já vím, že je to takhle... Už radši mlč. Projdu si zprávy sám. Můžeš vypouštět. Lezu ven.“ Sice se to snadno řeklo, ale hůř provedlo. LaFayettovi se najednou nechtělo z horké modré lázně ven do světa, ve kterém se musí chodit, sedět a vůbec se namáhat. Chtělo se mu najednou strávit zbytek života v příjemném modrém náručí.

Domovník ale poslouchal na slovo a tak se zničehonic ozvalo nezdvořilé zakrknání a voda se z vany začala vytrá-

cet. S ní mizelo příjemné vodní prostředí, v němž se La-Fayettevi tak zalíbilo. Proč jenom se nenarodil jako delfín, vzpomněl si na poslední chvíle s Teou. Pokud se rychle nezvedne, bude za chvíli sedět v prázdné vaně.

„Proč musíš dělat všechno hned,“ zaklel směrem k nepřítomnému tělu domovníka. Ten samozřejmě mlčel, protože na to nemohl nic říci. Dělat všechno hned je jeho přirozenost. Jinak nemohl.

* * *

Circlet patří bezesporu k nejrozšířenějším potřebám současného člověka. Podle statistik a výzkumů jej vlastní každý pátý obyvatel tohoto světa, a to bez ohledu, zda je rezident nebo outlander. Tento měsíc jsme dali na trh poslední model circletu, který nejenom že lépe odpovídá stále se zvyšujícím technickým standardům, ale kromě toho i lépe vypadá a hlavně méně váží, vlastně neváží už skoro nic. Nový circlet, označený jako Lauris, váží jen 35 gramů, takže jej na hlavě skoro vůbec necítíte. Lauris se skvěle přizpůsobí každé velikosti a každému tvaru hlavy, jako by byl vyráběn na zakázku. Díky třem kloubům se jednoduše složí, takže se dá nosit i v kapse, nebo v pouzdře vašeho tabletu. Neozírné dálky streamové reality vám budou přístupné vždy, ať jste kdekoliv. Základní model nového circletu může být váš už za 2 000 uniců. Tak co ještě chcete vědět?

Náš nový circlet je plně kompatibilní s každým současným standardním tabletem, ale nejlépe si rozumí s naším Librettem. Circlet Lauris je pohodlný, netlačí, je moderní a slušivý. Na jeho designu pracovali naši nejlepší odborníci a podíleli se na něm i vyhlášení designéři z MetroTrenu. Oproti předchozím modelům vysílá Lauris stimulační obrazový paprsek na nově modulované frek-

venci, takže už mnohem méně dráždí vaše oči. Také k vašemu sluchu je Lauris výrazně ohleduplnější než jeho předchůdci a než běžné circlety konkurenčních výrobců. Zvukový signál vede po lebečních kostech, takže nepřetěžuje vaše sluchové orgány. Bez Laurisu prostě nemůžete být.

Reklamní impaxt Nettarexu

* * *

Circlet ležel na pohovce, kam ho LaFayette před chvílí odhodil. Když ho vzal znovu do ruky, zjistil, že je na vnitřní straně ještě trochu vlhký potem. Otřel ho cípem županu a složil na tři díly. Složený přístroj vložil do pouzdra, které trpělivě čekalo celé tři hodiny na nočním stolku. Pouzdro i se založeným circletem vsunul do nabíječky. Červená dioda jako očko zákeřného hada se rozsvítilo, jak začal přístroj nasávat energii.

Když se postaral o circlet, mohl se LaFayette postarat i o sebe. Posadil se na pohovce. „Přehled zpráv. Devatenáctý kanál,“ zavelel. Před ním se slabě rozzářilo modravé světlo obrazovky promítané do prostoru. Všechny visunetové a zpravodajské okruhy vysílaly zdarma headliny nejdůležitějších zpráv z domova i ze světa. Bylo možné je letmo prohlédnout během několika minut. Na devatenáctém kanálu měl LaFayette naprogramovanou šablonu sestavenou ze svých oblíbených informativních přehledů. Byly to zkratky zkrácených verzí už tak velmi stručných zpráv. Těžko se z nich mohl dozvědět něco nového. To byla běžná praxe. Neustále dokola opakovat stejné informace.

Sotva se rozplynul poslední reklamní proužek o informačním bezvětrí v domácím zpravodajství, prozářil bledě se

tetelící obrazovku visunetu výběr hlavních novinek stanice 3N, pro níž měl LaFayette už za několik dní začít pracovat. Nettarexský zpravodajský přehled byl zcela jiný než sestřih zpráv z domova. Obraz informačních záhlaví expandoval až k samotným okrajům obrazovky, důmyslně zaplňoval trojrozměrný objem displeje a doprovázen nepominutelným zvukovým doprovodem se zcela automaticky zmocňoval maximální pozornosti diváka. Nekonečný proud heslovitých informací nenápadně přehrazovaly otisky komerční inzerce a zvláštních vtíravých reklam – impaxtů, zanechávající za sebou tenkou datovou stopku pro okamžité a úplné otevření celého obsahu.

LaFayette dobře znal zpravodajskou formu svého budoucího zaměstnavatele, neboť ji mnohokrát pečlivě a důkladně studoval. Nejednou si izoloval nějaký datový segment a potom ho v klidu zkoumal. Možná proto se mu podařilo vypracovat konkursní práci tak, že se to bossům v Nettarexu zalíbilo. Neznamenalo to ovšem, že by měl metodu Nettarexské zpravodajské agentury zcela pochopnou. To neměl asi nikdo z jejích konzumentů. Týmy propagačních expertů Nettarexu pracovaly na tom, aby byl psychologický dopad zpravodajského a komerčního visunetu maximální a přitom nenapodobitelný, neuchopitelný a nepochopitelný. Bylo to něco jako žhavé informační magma, valící se visunetovými linkami snad ke každému člověku na planetě.

* * *

V těchto dnech bylo nettarexské zpravodajské bombardování plné informací o oslavách patnáctého výročí založení Archeonu. Největšího města Nettarexu, kam se měl LaFayette už nazítří přestěhovat. Před půl rokem, když se oslavy

začínaly připravovat, se LaFayette o Archeon začal pořádně zajímat. Stále častěji vstupoval do hlubších úrovní zpráv o tomto „novodobém divu světa“ a nejednou si vyslechl vše, co stručné zpravodajství nabízelo. Využil také datových stopek do veřejných knihoven a archívů, kde byla míra nabízených informací maximální. Tak se o Archeonu a o Nettarexu dozvěděl všechno. Brzy potom se rozhodl, že se do Nettarexu a snad i do jeho srdce, do Archeonu, pokusí dostat. Bylo to možná nejvýznamnější rozhodnutí jeho života. Dnes už je téměř rezidentem Nettarexu a zpravodajem 3N. Nemohl uvěřit, že mu všechno vyšlo, jak si naplánoval.

* * *

„Spust' souhrny LaF 1, Dragon, Pluto 2 a všechny aktualizace na ostatních položkách,“ zavelel LaFayette po chvílce s předepsanou mírou naučeného smyslu pro povinnost v hlase. „Otvírej postupně, podle data přijetí,“ dodal.

Divoký barevný rej visunetového sestřihu z 3N se rozplynul a v zářivé krychli visunetové projekce se objevila série datových pořadačů. Mžoural na miniaturizované obsahy složek a tu a tam si nechal zvětšit některý výjev ze scénických streamových sídel, která mu zasílali jejich tvůrci. Doufali, že se o nich zmíní v některé ze svých budoucích reportáží pro 3N. Každý z těch miliónů streamových architektů, vládců virtuálních říší, obklopených houfem naprogramovaných oddaných konstruktů, určitě toužil, aby se právě jeho dílo, jím vytvořený svět, objevil v informačním souhrnu na visunetu. Každý doufal, že se právě o jeho říši dozví někdo z těch zbylých deseti miliard ztracenců a pomůže mu návštěvou v jeho doméně prolomit nekonečný kruh samoty vzdálených terminálů.

LaFayette tohle chápal, byl přece součástí tohoto bláznivého zvyku. I on si za studií vybudoval na univerzitním serveru středověký hrad a v něm pak trávil chvíle digitální samoty i virtuální hodokvasy s připojenými přáteli. Kdo by si dnes odvážil přiznat, že to celé nemá žádný smysl! Že to je jen technicistní iluze stvořená k překonání obyčejné lidské samoty. Milióny lidí, oddělených tisíci kilometry industrializované planety, politickými i ekonomickými poměry i svými soukromými předsudky a komplexy se setkávají v družném kruhu v království tesagonových objektů neexistujícího světa... Možná to nějaký význam má... Možná je to jen nová podoba setkávání člověka s člověkem.

„Konec,“ rezignoval LaFayette a ukončil přenos. Svit visunetové stanice se rozplynul v šeru pokoje. Najednou ho přepadl prudký pocit osamění. Ne datového, ale skutečného, lidského osamění. Byl to tak intenzivní vjem, že se až lekl, není-li to ve skutečnosti strach. Strach ze samoty, v níž trávil většinu života.

„Světlo. Pětasedmdesát procent,“ sykl nahlas, jako kdyby to mělo být zaklínadlo proti hrůze nebo samotě. Domovník okamžitě rozsvítil několik bodových svítidel. Na tříčtvrteční výkon, jak LaFayette poručil.

LaFayette se rozhlédl po pokoji. Nad visunetovým terminálem se stále ještě tetelil horký ionizovaný vzduch, do něhož se před chvílí promítal obraz vzdálených světů. Kdyby natáhl ruce, mohl by snad ještě nahmatat něco z toho pomíjivého obrazu, který se prve zdál tak plastický. Napadla ho jakási mizivá analogie s křišťálovými koulemi dávných mágů. Hleděli prý do nich, aby spatřili svou budoucnost či jiné skryté věci. On sám má u nohou postele

hypermoderní křišťálovou krychli, do které se dívá, aby viděl přítomnost – skutečný svět, ve kterém žije.

* * *

Pokud se dnes někteří lidé táží, která událost pootevřela dveře k současnosti, je třeba říci, že to bezpochyby byla takzvaná Smlouva z Cordesillasu, od jejíhož přijetí uplyne zítra pět let. Dohoda, kterou na závěr cordesillasského summitu uzavřelo osm největších nadnárodních společností, bývá podle mnohých komentátorů označována za stejně významnou, jako byl kdysi před lety pád Železné opony v Evropě. Jestliže chceme porozumět mechanismům současnosti, musíme si uvědomit, že až do Cordesillasu působily tyto společnosti sice nezávisle, ale velmi často i proti sobě. Teprve na cordesillasské schůzce se dohodly na těsné spolupráci a především na zahájení tvrdého obchodního postupu proti zbytku světa. Proti všem starým národním státům a společenstvím.

Termín syndistát se samozřejmě nezrodil v Cordesillasu, ale už mnohem dříve. Delegáti konference tento termín pouze přijali za oficiální a tím vlastně zahájili éru syndistátů na této planetě. I přes neustávající vlnu kritiky a často i otevřeného nepřátelství, které se záhy snesly na všech osm společností – na těchto osm nových soukromých států na mapě světa, je třeba připustit, že vzestup těchto nových útvarů byl přímo raketový. Příčiny tohoto úspěchu jsou častým tématem studia politologů, ekonomů, sociologů, psychologů a vlastně i nás historiků. Zatímco jedni nalézají klíč k úspěchu ve zcela novém a snad i efektivnějším přerozdělení společnosti, svazované staletými konvenčními vazeb, jiní vidí hlavní úspěch v nově modelované ekonomické struktuře – v takzvaném osvobození člověka od daní a veškeré další ekonomické závislosti. Samozřejmě, rozpočtová daň občanů syndistátů, kdy stát – zaměstnavatel vyplácí svým občanům – za-